

gjør videre til Sagen, om man bruger den ene eller den anden Terminologi; men hvad der er det Uregelmæssige og det formeentlig Inconcrete og Inconsequente, er, at Lovgivningen senere har knyttet Presformindstelse til en Handling, med Hensyn til hvilken det jo netop ved Dom er blevet udtalt, at den ikke er bleven beviist. Lovgivningen har taget sig af dette Begreb; den har f. Ex. tidligere knyttet dertil Udelukkelse fra Valgret til Stænderne og fra Valgret i Communen ligesom ogsaa Indskrænkninger i forskellige Næringsrettigheder, og Pragis har svøjet dertil, at Vedkommende udelukkes fra at være fuldgjældigt Vidne, og endelig staaer det meget tvivlsomt, hvorvidt de, der ere frifundne for videre Tiltale, have deres politiske Rettigheder. Saa længe der nu imidlertid iøvrigt ikke foregik nogen Forandring i dette Forhold, maatte man vel kunne lade denne Uregelmæssighed blive staaende; men efterat man har rørt ved denne Materie, troer jeg ikke, det gaaer an længere at lade dette Forhold blive staaende paa denne Maade, thi nu vilde der fremkomme den yderligere Urimelighed, at de, der vare frifundne for videre Tiltale, vilde kunne blive stillede værre end de, der vare dømt, thi disse faae dog ved dette Lovudkast Udsigt til Presopreisning, men derimod aabnes der ikke for dem, der ere frifundne for videre Tiltale, nogen saadan. Nu kunde maaskee Noget sige: Nu vel, saa lad os aabne dem, der ere frifundne for videre Tiltale, den samme Afgang til Presopreisning, som der aabnes dem, der ere fundne skyldige; men det vil jo dog let falde i Dinene, at denne Udvei ikke vil være rimelig eller fornuftig, idet det dog vilde være unaturligt at give en Mand Presopreisning for en Handling, som det ved Dom er erklæret, at det ikke er beviist, han har gjort. Det forekommer mig derfor nu, at det var naturligt ligesom at udtale, at der ikke med Frifindelse for videre Tiltale skal være forbundet nogen Formindstelse af den Vedkommendes Ereret. Vel har den høitærede Justitsminister under denne Sags første Behandling henviist til, at dette Begreb om Frifindelse for videre Tiltale vistnok ganske vilde forsvinde ved den snart forestaaende Omordning af den criminelle Retsspleie, men det turde vel, navnlig fra den høitærede Justitsministers

Standpunkt, stille sig noget tvivlsomt, om denne Omordning af den criminelle Retsspleie just er saa ganske nær forestaaende, og under alle Omstændigheder, selv om denne Omordning virkelig skulde indfinde sig, saa vilde den dog ikke gjøre Sagen ganske klar, thi der vilde jo dog altid blive en Mængde tilbage, som tidligere ere frifundne for videre Tiltale, og for hvem der ikke vilde stee nogen Forandring derved, at der ikke fremtidigt kunde idømmes Frifindelse for videre Tiltale. Det er Udvalget bekendt, og fremgaaer jo ogsaa af det Endringforslag, som den høitærede Justitsminister har stillet under Nr. 1, at den høitærede Minister ikke er ganske enig med os i vor Opfattelse, men jeg skal ikke gaae ind paa at imødegaae de Betragtninger, som jeg kan formode have ledet den høitærede Minister, forinden han selv har udtalt sig; jeg vil da forbeholde mig at knytte de Bemærkninger til hans Indvendinger, som jeg maatte finde Anledning til at gjøre. — Jeg gaaer dernæst over til de Forslag, der ere stillede til Udkastets §. 1. Det første, der findes under Nr. 2, gaaer ud paa at forandre Lovudkastets Udtryk saaledes, at man forebygger de Misforstaaelser, der kunde slyde af de Ord, at den Paagjældende kan forvente sig Agtelsesopreisning meddeelt. Om man end ikke af disse Ord kunde udlede, at han, naar han opstodte de i det Følgende foreskrevne Betingelser, kunde ved Dom tilvinge sig Presopreisning, er det dog tydeligt, at Ordene kunne lede hen paa den Opfattelse, at han, naar disse Betingelser vare tilstede, havde grundet Forventning om at faae Agtelsesopreisning, men dette har Udvalget ikke antaget at skulle finde Sted. Det vil saavel paa Grund af Forbrydelsens Veskaffenhed som ogsaa af andre Grunde i mange Tilfælde kunne være en Umulighed, og man har derfor meent, at det burde sættes tydeligt, at det er en discretionair Sag, at det ganske er overladt til Regjeringen at bestemme i det enkelte Tilfælde, om Presopreisning skal meddeles eller ikke. Ved denne Forandring, som altsaa gaaer ud paa, at der blot skal staae, at „der kan meddeles“ Presopreisning, haabe vi ogsaa at have fjernet de Betæneligheder, som fremkom fra ærede Medlemmer ved Sagens